

— Не, — отвърналъ червеягъ, — азъ не мога да ви видя, азъ съмъ слѣпъ. Азъ само чухъ като се разхождате и толкова силно се исплашихъ, че не мога да намѣря дупката си.

Щъркътъ се много зарадвалъ, че обезумилъ отъ страхъ единъ червей. Той пусналъ въ трѣвата половината отъ змията, ококорилъ се и се изправилъ гордо на единъ кракъ.

„Азъ съмъ щъркъ“, казалъ той, и изпъналъ човката си нагорѣ.

— Щъркъ! извикалъ червеятъ. О! Азъ съмъ изгубенъ!

— А, ти ме познавашъ значи? попиталъ щъркътъ.

— Какъ да не познавамъ най-прочутата птица изъ цѣлата околностъ? отговорилъ червеятъ.—Когато жабитѣ усѣтятъ, че се разхождашъ изъ блатото имъ,

разтреперватъ се отъ страхъ, а змиитѣ бѣгатъ като стрѣла, щомъ те зърнатъ отдалечъ. Колко стотини мои братя си изялъ ти!

— Вѣрно е, казалъ щъркътъ.—Другъ пжтъ азъ бихъ изялъ и тебе.

— Приеми моитѣ хиляди благодарности, многоуважаеми господине! О! азъ зная, че хората уважаватъ и почитатъ тебе най-много отъ всичкитѣ птици.

— Така е, но на мене никакъ не прилича да го-

